

Un no parar

El seu discurs ens havia penetrat al cervell i ara no podíem escoltar-nos el pensament

Foto: Matt McDaniel

Dissabte a la nit em va passar allò d'anar a parar a la taula del costat d'una primera cita de Tinder. Es detecten quilòmetres enllà, aquestes primeres cites. És com sortir de casa havent-te vestit a les fosques, que se't nota. Ell no parlava gens. De fet, ella no li donava opció a fer-ho. No és important però ella era més gran, cinc anys més. Eren els dos d'aquí: ella, castellanoparlant però feia l'esforç de parlar en català i es notava. El to agut crec que també el devia tenir en qualsevol altre idioma. Ens molestava als tres: al seu acompanyant, al meu i a mi. Em vaig adonar que jo, igual que el seu acompanyant i que el meu, tampoc no parlava. No podria assegurar que parlés ningú més en tot el restaurant. El seu discurs ens havia penetrat al cervell i ara no podíem escoltar-nos el pensament.

No se m'acut com hi ha gent que de primera cita se'n va a sopar, una cosa tan llarga, un dissabte a la nit. Bevien dues cerveses sense alcohol, una cadascun. Desconec quin dels dos era el que no bevia alcohol i quin dels dos el que s'hi va solidaritzar perquè nosaltres vam arribar més tard. Ell, però, mirava el rellotge i l'infinit per igual. Van menjar una amanideta, que és molt sana, d'acord (això ella, i ell deia que vale) i un parell de tapes més. Ella es va aixecar de la taula, ja quan marxaven, dient ?jo no tinc un costat fosc, soc molt bona, no tinc costat fosc, de veritat?, mentre ell mirava al terra com decebut, com perdent tota esperança que la nit donés un gir picantonet.

Quan per fi van haver marxat, vam poder reconnectar amb les respectives ments i continuar una conversa sobre com, en uns anys, hi haurà parelles els fills de les quals els preguntaran com es van conèixer i diran per Tinder, una app que ja no existeix, filla. En una altra taula, tres dones vora els quaranta primer reien i de cop una es va posar a plorar: l'Adrià m'ha deixat. I en una taula més enllà, un noi molt jove anava vestit com un arbre de Nadal i la resta li van prestar atenció tot el sopar, que és el que reclamava.

Eu, dic jo que la vida deu anar d'això, un no parar de buscar l'amor desesperadament, això sí, sense que es noti gaire.